

68.
koncertní
sezona
2023
2024

Bedřich Smetana 200
Filharmonie v divadle I
3. abonentní koncert
29|2 a 1|3|2024
Janáčkovovo divadlo

Filharmonie
Brno Philharmonic

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
“2024”

Program

BEDŘICH SMETANA

Valdštyňův tábor, symfonická báseň op. 14 | 15'

Wallenstein's Camp, symphonic poem, Op. 14

FRANZ LISZT

Klavírní koncert č. 2 A dur | 22'

Piano Concerto No. 2 in A major

Adagio sostenuto assai – Allegro agitato assai – Allegro moderato –
Allegro deciso – Marziale un poco meno allegro – Allegro animato

---

přestávka | 20'

RICHARD WAGNER

Parsifal, orchestrální suita / orchestral suite

(arr. Henk de Vlieger) | 50'

1. Vorspiel
2. Parsifal
3. Die Galsritter (I)
4. Die Blumenmädchen
5. Karfreitagszauber
6. Die Galsritter (II)
7. Nachspiel

Marek Kozák klavír / piano

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Michel Tabachnik**

O skladbách

Smetana 200.

Hledání identity, původnosti a svatého grálu

„Povím vám příběh z války, který mi vyprávěl Friedrich Schiller,“ mohl by vážným hlasem zarecitovat duch Bedřicha Smetany (2. března 1824 až 1884) do prvních tónů jeho symfonické básně *Valdštyňův tábor*. Volná inspirace dílem německého revolučního dramatika se promítla do hudebního výjevu z vojenského tábora, který se stává výchozím bodem pro větší a komplexnější příběh ukrytý za celým programem koncertu. Ten vypovídá o tom, čím Smetana byl, kým být chtěl a kým by snad jednou být mohl.

Poctivý romantik si nemůže dovolit být spokojený, frenetický novoromantik pak svým dílem dubluje vlastní život. *Valdštyňův tábor*, *Klavírní koncert č. 2 A dur* od Franze Liszta (1811–1886) a rozsáhlá suita z opery *Parsifal* od Richarda Wagnera (1813–1883) formálně nijak nevybočují z obvyklého řazení koncertního večera: předehra, instrumentální koncert a po přestávce velká symfonická skladba. Dvojnásobné výročí – 200 let od narození a 140 let od úmrtí – přitom nestaví Smetanu do centra pozornosti jako jediného autora v programu. Ten nechává českého skladatele promlouvat pouhých patnáct minut na začátku a potom začíná vyprávět spíš o něm: v sérii obrazů, která by se také mohla jmenovat „Z jeho života“.

Hudební básně o cestě k sobě samému

Hudba *Valdštyňova tábora* zavede posluchače přímo doprostřed hlučné vojenské pitky, kterou se marně snaží zastavit protestující mnich: s barbarskou nevázaností vojáků pochopitelně nemůže souhlasit. Dočká se ale pouze výsměchu a ještě většího kraválu, který posléze utíhá a tábor obchází jen noční hlídka. Ráno všechny probouzí budíček a vojsko se dává na pochod. Hudba, která měla být původně předehrou k Schillerově politické trilogii věnované Albrechtovi z Valdštejna, připomene svou atmosférou i sledem obrazů pozdější symfonickou báseň *Šárka*. Metaforicky lze ale celé dílo vnímat jako duševní zápas samotného autora, který se skrze vlastní touhy a vnitřní zápasy vydává na samostatnou uměleckou cestu. Svádí k tomu i Lisztův následující *Klavírní koncert A dur*, který jako by svou stavbou na *Valdštyňův tábor* přímo navazoval.

Nejedná se o klasický třívětý koncert s virtuózními kadencemi a okázalým předváděním techniky za pokud možno nenápadného doprovodu orchestru. Šest částí splyvá do velkého symfonického celku s klavírem, jehož part je sice náročný, ale zasazený do komplexního zvuku. Zároveň je to také nejhodnější ze všech nástrojů, které by mohly samotného Smetanu charakterizovat. Sám byl vynikající klavírista a přesvědčivý koncertní performer. Liszt byl v mnohém jeho vzorem i modlou, ale cenil si i Fryderyka Chopina: české polce a jejímu povznesení do nejvyšších uměleckých sfér prokázal podobnou službu jako polský skladatel mazurce a polonéze – nebo později Johann Strauss mladší vídeňskému valčíku.

V Lisztově klavírním koncertu, který měl premiéru roku 1856 ve Výmaru, jako by se Smetana vtělil do klavíru a stal se hlavním hrdinou vyprávění o potlačovaných touhách, odhodlané veselosti a lásce k italské zpěvnosti. Hovoří o rozhodnosti svádět boje o vlastní identitu a projevovat i po ztrátě sluchu takřka neuvěřitelnou tvůrčí sílu, dokud si nevybere svou daň těžká psychická nemoc.

Suita z Wagnerovy opery *Parsifal* pak přináší příběh hledání svatého grálu. Připomíná však také velkého německého dramatika, jenž posloužil Smetanovi jako zdroj důležitých podnětů, ale také jeho odpůrcům jako vítaný a mohutný bič.

Těžký úděl českého wagneriána

„Má originalita je založena na tom, že jsem okamžitě napodobil vše dobré, co jsem uviděl,“ poznamenal kdysi zakladatel Druhé vídeňské školy Arnold Schönberg. To, že Smetanu ovlivnilo hudební drama Richarda Wagnera, je více než zjevné. I závěr vynikající inscenace *Dalibora*, kterou v Brně nedávno režíroval David Pountney, odkazuje výmluvně k *Bludnému Holanďanovi*: titulní hrdina se setkal se svou záchránkyní Miladou a oba – již po smrti – se vydali na společnou cestu „k nebes výšinám“. Stejně tak se blouznivá dívka Senta obětovala pro spásu prokletého námořníka ve Wagnerově opeře. Jednotlivé postavy *Dalibora* provázejí charakteristické motivy či témata, samostatného a takřka nesoudně trčícího zhudebnění se dočkala i vzletná fráze „kterýpak Čech by hudbu neměl rád“. Vše je zdánlivě jasné: je to zkrátka úplný Wagner.

Smetana ale nenapsal jen *Dalibora* a bylo by dost odvážné hledat Wagnerův vliv třeba zrovna ve *Valdštyňově táboře*. Symfonické líčení vojenského ležení je spíš volně provázaným cyklem hudebních obrazů, který má mnohem blíž k dalším dvěma otčům novoromantismu Berliozovi a Lisztovi. Oba se stejnou měrou zasloužili o vnímání hudby jako samostatného média schopného vyprávět srozumitelné příběhy. Jejich vliv byl natolik silný a zároveň se jedná o natolik lákavý postup, že i dnešní posluchači hledají příběhy tam, kde žádné nejsou a kde se hudba pokouší promlouvat zcela autonomně. Berliozův ohlas je ve *Valdštyňově táboře* možná ještě silnější než Lisztův: Smetana hudbu obou skladatelů znal, slyšel ji již v mládí na koncertech v Praze a také se s oběma umělci díky svému učiteli Josefu Prokschovi osobně setkal. Druhého z nich navštívil roku 1859 ve Výmaru na cestě do Göteborgu, předvedl mu *Richarda III.* i *Valdštyňův tábor* a Liszt mu doporučil řadu škrťů.

O dva roky později už si ale Smetana poznamenal do deníku, že se nemůže v Göteborgu pohrbit, protože má před sebou zcela jiné úkoly. Čekal ho návrat do Prahy a sláva i prokletí zakladatele české národní opery. Měl se stát středem nekritického obdivu i terčem útoků, z nichž mnohé zdůrazňovaly právě údajnou neoriginalitu jeho hudby. Obviňování z wagneriánství v nich hrálo hlavní roli, na čemž měla jistě zásluhu i permanentní žhavá rivalita mezi českou a německou kulturou. V neposlední řadě stojí fakt, že do wagneriánů se v druhé polovině 19. století začalo nadávat v podstatě každému skladateli, který se odchýlil od dlouho vytvářených a zažitých konvencí.

Odhalte grál! Spásu spasiteli!

Do symfonického příběhu koncertu však vstupuje Wagnerův ryzí bloud Parsifal: nevzdělaný a nevychovaný hlupák, který skrze soucit pochopí, co je v životě podstatné. Svátý grál, který se na konci jeho putování rozzářil novou silou, přináší naději na spásu celému světu. Hudba od prvního rozloženého akordu svítí tlumeným vnitřním světlem, do nějž se zarývá nářek těžce raněného a nekonečně trpícího krále Amfortase. Parsifalovu cestu provází vzdor, samolibost, ironie i rafinované svádění Kundry, která se kdysi smála Kristovu utrpení na kříži, musí se za trest převtělovat do démonických žen a sloužit černému mágovi Klingsorovi. Jeho zlá naléhavost je emocionálním protipólem Amfortase, zároveň k němu ale tvoří zápornou paralelu. Parsifal sice musel své prozření vykoupit dlouhým bojem s vlastní zaslepeností, ale nakonec je to on, jehož zásluhou se posvátné kopí vrátí k poháru svatého grálu a ten může znovu rozdávat životní sílu duchovnímu centru světa.

Promítnout si Smetanu do osoby Parsifala je snad na první pohled svůdné, ale s čistým svědomím tak nelze učinit. Litomyšlský rodák byl průkazný talent od dětství, měl dobré hudební vzdělání a po mladistvých bouřích a nejistotách, jež poznal v různé míře každý, dobře věděl, co chce. Nebyl to žádný bloud ani neotesanec, který by odhaloval tajemství světa pozorováním přírody a v němž by teprve dlouhý erotický polibek probudil vědomí hříchu, provinění a strachu.

V Parsifalově příběhu ustupuje do pozadí Smetanova osobnost. Hlavní slovo přebírá jeho dílo a publikum se stává zástupem Parsifalů, kteří musí skrze bezprostřední cit, nebo dokonce soucit pochopit, kde leží svátý grál jeho hudby. Soucit zde neznamená trapnou lásku z lítosti, ale ryzí vztah nezkalený bezmyšlenkovitým uctíváním jedněch, ani z něj pramenící nedůvěrou druhých. Přijetí Smetanova díla musí čelit oběma překážkám ještě dnes a mimo jiné tím dokazuje, jak pomalu plyne nejen hudební, ale někdy i historický čas.

Člověk místo sochy z mramoru

Už první Smetanovi životopisci o něm psali více jako o pomníku než jako o živé bytosti. Stal se principem, jímž se v české hudbě celá desetiletí poměřovalo všechno. Max Brod dokonce usoudil o Leoši Janáčkoví, že je to Smetana v moll. Domácí úspěch *Prodané nevěsty* podnítil vznik řady dalších venkovských komedií i dramát, které se staly receptem na kladnou odezvu publika. Po famózním provedení na divadelní výstavě ve Vídni roku 1892 se Smetanova nejhranější opera rozběhla do celého západního světa včetně Metropolitní opery a stala se vedle *Vltavy* jeho erbovním titulem. Obě díla však zároveň svou dominanci deformují celkový Smetanův obraz.

Těžko se pak do něj připojuje například *Druhý smyčkový kvartet*. Zatímco jednička „*Z mého života*“ patří do kmenového repertoáru řady ansámbků a publikum ji miluje, nad dvojkou stojí mnoho lidí v rozpacích. Její rozdrobená struktura už nevypráví tak jednoznačný příběh, dívá se daleko do budoucnosti a také vyžaduje od publika nemalou dávku aktivní spoluúčasti. S podobně komplikovaným příběhem se zvláště v zahraničí setkávají *Tábor a Blaník* – dvě závěrečné básně cyklu *Má vlast*.

Kombinace chmurně zadržované předzvěsti těžkých bojů s pastorální idyloou, pod níž dřímá svatováclavské vojsko, nezpívá s harfami o dávné vyšehradské slávě Čechů, neplyne zdaleka tak elegantně jako *Vltava*, nemá divokou energii *Šárky* ani nadšený obdiv k dramatické kráse českých luhů a hájů. Na své objevení pro současnost čeká konšel Kalina z opery *Tajemství: český Faust*, který po marné honbě za pokladem nachází smysl života. Současným inscenačním jazykem příliš nepromlouvá ani *Čertova stěna*, ačkoliv téma dobra a zla, jež nelze rozlišit, se zdá být pro dnešek jako stvořené.

Rok české hudby spadá každých deset let do letopočtů končících čtyřkou. První impuls k této periodické akci poskytl sám Smetana, který do ní zapadá datem narození i úmrtí. V ideálním případě by však jeho letošní dvoustovka neměla udělat průvan v nabídkách ministerských dotací, ale především v hlavách kulturní veřejnosti. Každý si může pustit do mysli osvěžující proud čerstvého vzduchu a zkusit si poslechnout Smetanovu hudbu bez povinné úcty či vypěstované nedůvěry k národnímu svěťci a mučedníkovi. Objeví energickou a sebevědomou osobnost. Nalezne skladatele, který dokázal zacházet s intelektuálními konstrukcemi tak mistrovsky, že nezbrzdí spád hudební výpovědi ani na zlomek sekundy. A pozná při tom kořeny moderní české hudební kultury.

Boris Klepal

Foto: Tomáš Krist

Jméno pianisty **Marka Kozáka** je obvykle spojováno s neomylnou technikou, smyslem pro proporce a gradaci, s bohatou paletu rejstříků, obrovskou muzikalitou a vnitřní pokorou k notovému zápisu. Na koncertní pódia vnáší noblesní interpretační kulturu a posluchače si podmaňuje schopností „předat s velkou pokorou a bez okázalých gest to, co chtěl skladatel vyjádřit“ (Milan Bátor, Český rozhlas).

Hudební cesta třicetiletého pianisty Marka Kozáka se dlouhodobě pojí s úspěchy v mezinárodních soutěžích. V červnu 2021 se stal laureátem mezinárodní klavírní soutěže Gézy Andy v Curychu, jedné z nejprestižnějších a nejobtížnějších. V roce 2019 byl finalistou Busonihovo soutěže v Bolzanu, v roce 2018 zvítězil na Evropské klavírní soutěži v Brémách, odkud si přivezl také cenu publika. Na soutěži Pražského jara v roce 2016 získal 2. místo a ocenění za provedení soudobé skladby *Kejklíř* Adama Skoumala. O rok dříve byl semifinalistou Mezinárodní klavírní soutěže Fryderyka Chopina ve Varšavě, nejlépe obsazeném klavírním klání na světě.

Pravidelně hostuje v všech předních českých orchestrech i v zahraničí. V této sezoně vystupuje s různými recitálovými programy krom domoviny ve Švýcarsku, Německu či Španělsku. V rámci MHF Smetanova Litomyšl přednese druhý cyklus Bachova *Dobře temperovaného klavíru* (2023, 2024), na MHF Leoše Janáčka vystoupí společně s renomovanou houslistkou Hanou Kotkovou.

Je vyhledávaným komorním hráčem. Jeho hudebními partnery jsou např. violoncellista Václav Petr nebo sopranistka Simona Šaturová.

Jeho oblíba v objevování opomenutých klavírních skladeb vyústila v nastudování, nahrání a několikrát provedení klavírního koncertu Karla Kovařovice, koncertu Vítězslavy Kaprálové či Pavla Bořkovce, jež vyjdou na albu Supraphonu v roce 2024.

Marek Kozák je absolventem klavírní třídy Ivana Klánského na HAMU v Praze a sám se nyní věnuje pedagogické činnosti na Gymnázium a hudební škole hl. m. Prahy. V roce 2018 vydal své první profilové CD (*ArcoDiva*) se skladbami Josepha Haydna, Fryderyka Chopina, Césara Francka, Sergeje Rachmaninova a Adama Skoumala. Více na marek-kozak.cz a makropulosmusic.cz

Kořeny brněnské filharmonie sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezoně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódíí (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka 12. symfonie Philipa Glasse z této edice byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zaštiťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchestrální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lídrem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Foto: Jan Prokopius

Úspěšnou mezinárodní kariéru švýcarského dirigenta **Michela Tabachnika** (1942) pomohla rozvinout podpora Herberta von Karajana, který jej pravidelně zval k dirigentskému pultu Berlínských filharmoniků, dále Igora Markeviče, jemuž Tabachnik asistoval v madridském orchestru RTVE, a Pierra Bouleze, se kterým spolupracoval v londýnském Symfonickém orchestru BBC. Tabachnik udržoval dlouholetý a intenzivní tvůrčí kontakt s proslulými skladateli (Stockhausen, Berio, Ligeti, Messiaen, Xenakis) a významnými evropskými orchestry. Byl šéfdirigentem orchestru lisabonské Gulbenkianovy nadace, Orchestre Philharmonique de Lorraine, pařížského Ensemble intercontemporain či Noord Nederlands Orkest. V letech 2008–2015 výraznou měrou přispěl ke kvalitativnímu růstu a posílení renomé Bruselské filharmonie, v jejímž čele stál a s níž absolvoval řadu koncertů na prestižních světových pódiích. Účinkoval v operních domech v Paříži, Ženevě, Curychu, Kodani, Lisabonu, Římě, Madridu, Montrealu či v moskevském Velkém divadle. Pravidelně byl zván ke Canadian Opera Company v Torontu, kde dirigoval *Lohengrina*, *Madame Butterfly*, *Carmen* a Stravinského *Život prostopásníka*.

Tabachnik je také uznávaným skladatelem; v posledních letech se úspěšných premiér dočkala jeho díla jako *Prélude à la légende* (v Besançonu), houslový koncert *Genèse* (Otto Derolez, Bruselská filharmonie), *Livre de Job* (v Cité de la musique v Paříži) či violoncellový koncert *Sumer* (2019, v podání Gautiera Capuçona). V březnu 2016 lyonská opera uvedla jeho operu *Benjamin – dernière nuit* (na libreto Régise Debraye). K jeho tvůrčím aktivitám patří i činnost spisovatelská.

Jako respektovaný pedagog vede mistrovské třídy na konzervatořích v Hilversum, Lisabonu, Paříži, Bruselu a Stockholmu, zastával profesorské posty na Hudební fakultě Torontské univerzity a na Královské hudební akademii v Kodani. Početná diskografie pro společnosti Erato a Lyrinx odráží rozmanitost Tabachnikova repertoáru a zahrnuje řadu oceněných nahrávek.

Více na www.tabachnik.org

Summary

Bedřich Smetana at 200

Falling on 2 March 2024 is the 200th anniversary of birth of Bedřich Smetana (1824–1884), the founder of Czech national music. Our concerts that immediately precede this date offer music not only by the master himself but also by two composers who exerted a substantial influence on him: Franz Liszt and Richard Wagner.

Smetana's Wallenstein's Camp

Bedřich Smetana was a staunch advocate of Romantic programme music, which he saw as superior to the Classical forms of absolute music. In this he followed the footsteps of his patron and friend Franz Liszt, whose artistic direction he finally embraced after visiting him several times in Weimar. During his stay in Gothenburg, Sweden, Bedřich Smetana under Liszt's influence created a trio of symphonic poems inspired by famous dramas: *Richard III* (after William Shakespeare), *Wallenstein's Camp* (after Friedrich Schiller) and *Hakon Jarl* (after Adam Öhlschläger). The second work was written in 1858–1859. Smetana took several tableaux from Schiller's play, which he developed and expressed musically entirely in his own way: the hustle and bustle in the camp, the soldiers' drinking spree, the Capuchin's sermon, the night watch, the sunrise, the reveille and the soldiers marching on. Already at this stage, Smetana sought to imprint a national character on his music – for example, in the bagpipers' motif and in the folk dance of the mercenaries – the future author of *Má vlast* was awakening.

Liszt's Second Piano Concerto

Franz Liszt (1811–1886), a pianist and composer hailing from Hungary, was one of the major pioneers of the symphonic poem and programme music and wrote many virtuoso piano pieces. The second of Liszt's two piano concertos was completed in 1856 and premièred the following year in Weimar. Cast in a single movement and following the spirit of the symphonic poem, it moves away from the foundations of classical music, favouring inspiration in poetic forms, rhapsody in particular.

Wagner's Parsifal

Richard Wagner's (1813–1883) last opera had its première on 26 July 1882 in Bayreuth. A "festival play for the consecration of a stage" full of religious mysticism, it is about grievous injury and healing (in both a spiritual and physical sense), about the miraculous powers of the Holy Grail (the cup containing Christ's blood), the healing power of the Holy Spear and the curative powers of spring (the Good Friday Spell). Thanks to multiple orchestral suites, the music of Wagner's last *Gesamtkunstwerk* lives on in concert too, and one such arrangement is by the Dutch composer Henk de Vlieger.

Vítězslav Mikeš

translated by Štěpán Kaňa

Zveme vás na

VELIKONOČNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY

24. 3. – 7. 4. 2024

Téma 31. ročníku: Terroir

Ensemble Inégal: Zelenka

NE 24. 3. 2024, kostel sv. Janů, 20:00

Jan Dismas Zelenka: Il serpente di bronzo

Ensemble Inégal

Schola Gregoriana Pragensis: Eben

PO 25. 3. 2024, kostel sv. Tomáše, 19:30

Petr Eben: Suita liturgica (výběr),

Missa adventus et Quadragesimae, varhanní díla

chorální zpěvy Svatého týdne

Tomáš Thon varhany

Schola Gregoriana Pragensis

Tenebrae: světové premiéry

ST-PÁ 27.–29. 3. 2024, kostel Nanebevzetí Panny Marie, 21:00

soudobé tenebrae autorů: Ondřej Můčka, Jiří Miroslav Procházka,

Zdeněk Klauda, Jaroslav Pelikán, Lukáš Hurník, Tomáš Krejčí

Kristýna Filová, Zuzana Čurmová soprán, Alžběta Symer-
ská alt, Ondřej Holub tenor, Jiří Miroslav Procházka bas

Zdeněk Klauda, Tomáš Krejčí, Ondřej Můčka varhanní pozitiv

Paľa: Janáček, Foerster, Wiedermann

ÚT 2. 4. 2024, bazilika Nanebevzetí Panny Marie, 19:30

varhanní recitál

Marek Paľa varhany

Kantiléna: Zemek Novák, Graham, Emmert

ČT 4. 4. 2024, kostel sv. Janů, 20:00

Pavel Zemek Novák: Zpěvy k Bílé sobotě, světová premiéra

Peter Graham: Alleluia, světová premiéra

František Emmert: Te Deum laudamus

Aneta Podracká Bendová, Jana Vondrů soprán

Kantiléna, sbormistr Michal Jančík

Brno Contemporary Orchestra, dirigent Pavel Šnajdr

Cappella Mariana: Smolka

PÁ 5. 4. 2024, kostel sv. Augustina, 19:30

Martin Smolka: Niedzielne rano (Nedělní ráno),

skladba na objednávku festivalu, premiéra

velikonoční skladby středověku a renesance

Cappella Mariana

Filharmonie Brno: Hořinka, Janáček

NE 7. 4. 2024, katedrála sv. Petra a Pavla, 19:00

Slavomír Hořinka: Raduj se III pro orchestr

Leoš Janáček: Glagolská mše

sólisté Pavla Vykopalová, Jana Hrochová,

Eduard Martyniuk, Jozef Benci

Český filharmonický sbor Brno, sbormistr Petr Fiala

Filharmonie Brno, dirigent Tomáš Netopil

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2024

text Boris Klepal

sazba Ingrid Králíková

produkce Point CZ

redakční uzávěrka 23|2|2024

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury

České republiky a Jihomoravského kraje.

filharmonie-brno.cz
salprobrno.cz

